РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

17 април 2008 година *

По съединени дела C-373/06 P, C-379/06 P и C-382/06 P

с предмет жалби на основание член 56 от Статута на Съда, подадени на 5 септември 2006 г.,

Thomas Flaherty (C-373/06 P), с местожителство в Mainster (Ирландия),

Larry Murphy (C-379/06 P), с местожителство в Brandyhill (Ирландия),

Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P), установено в Killybegs (Ирландия),

представлявани от г-н D. Barry, solicitor, и г-н A. Collins, SC (C-373/06 P, C-379/06 P и C-382/06 P), както и от последните и от г-н P. Gallagher, SC (C-379/06 P),

жалбоподатели,

* Език на производството: английски.

като другите страни в производството са:

Ирландия,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н B. Doherty и г-жа M. van Heezik, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н A. Tizzano, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н M. Ilešič и г-н E. Levits, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 септември 2007 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 декември 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своите жалби г-н Flaherty, г-н Murphy и дружество Ocean Trawlers Ltd искат от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 13 юни 2006 г. по дело Boyle и др./Комисия (Т-218/03—Т-240/03, Recueil, стр. II-1699, наричано по нататък „обжалваното съдебно решение"), с което Първоинстанционният съд, от една страна, отхвърля като недопустими техните жалбите за отмяна на Решение 2003/245/ЕО на Комисията от 4 април 2003 г. относно получените от Комисията искания за увеличаване на целите на МПО IV с оглед подобряване на безопасността, мореплаването, хигиената, качеството на продуктите и условията на труд за корабите с обща дължина по-голяма от 12 метра (ОВ L 90, стр. 48, наричано по-нататък „спорното решение") и от друга страна осъжда жалбоподателите да понесат направените от тях съдебни разноски.

2 С Определение на председателя на Съда от 5 март 2007 г. дела C-373/06 P, C-379/06 P и C-382/06 P са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

Правна уредба

3 На 26 юни 1997 г. Съветът на Европейския съюз приема Решение 97/413/ЕО относно целите и подробните правила за преструктуриране на сектора на рибарството в Общността за периода от 1 януари 1997 г. до 31 декември 2001 г. с оглед на постигане на устойчиво равновесие между ресурсите и тяхната експлоатация (ОВ L 175, стр. 27).

4 По смисъла на член 4, параграф 2 от горепосоченото решение:

„В предназначените за държавите-членки многогодишни програми за ориентиране увеличаванията на капацитета, произтичащи единствено от подобрения в областта на безопасността, обосновават за всеки отделен случай същата степен на увеличаване на целите на сегментите на флота, когато не водят до увеличаване на риболовното усилие на съответните кораби.“ [неофициален превод]

5 Точка 3.3, алинея първа от приложението към Решение 98/125/ЕО на Комисията от 16 декември 1997 г. за одобряване на многогодишната програма за ориентиране на ирландския риболовен флот за периода от 1 януари 1997 г. до 31 декември 2001 г. (ОВ L 39, 1998 г., стр. 41, наричано по-нататък „МПО IV“) гласи следното:

„Държавите-членки могат във всеки момент да представят на Комисията програма за подобряване на безопасността. В съответствие с разпоредбите на членове 3 и 4 от Решение 97/413/ЕО Комисията решава дали предвиденото в такава програма увеличаване на капацитета обосновава увеличаване на целите на МПО IV.“ [неофициален превод]

Обстоятелства, предхождащи спора

6 Така както са изложени в обжалваното съдебно решение, обстоятелствата, предхождащи спора, по който то е постановено, могат да бъдат обобщени по следния начин.

7 В периода между 1999 г. и 2001 г. между ирландския департамент на флота и природните ресурси (наричан по-нататък „Департамента“) и Комисията е разменена кореспонденция във връзка с член 4, параграф 2 от Решение 97/413.

8 През този период всеки от двадесет и тримата жалбоподатели в първоинстанционното производство иска от Департамента увеличаване на капацитета поради направени в областта на безопасността подобрения, в приложение на член 4, параграф 2 от Решение 97/413 и на точка 3.3 от приложението към Решение 98/125.

9 С писмо от 14 декември 2001 г. Департаментът отправя до Комисията искане за увеличаване с 1 304 бруто тона на поливалентния сегмент и с 5 335 бруто тона на пелагичния сегмент на ирландския флот в приложение на член 4, параграф 2 от Решение 97/413. Това писмо допълва предишно искане на Департамента относно два кораба, изпратено на Комисията като „пилотен случай“.

10 В писмото Департаментът посочва, че то е следствие от исканията на тридесет и осем собственици на кораби, които са променили или заменили корабите си или имат намерение да го направят. Писмото е придружено от подробна информация относно тези тридесет и осем кораба. От приложената към него таблица е видно, че сред тези собственици фигурират осемнадесет от жалбоподателите в първоинстанционното производство.

11 Разпоредителната част на спорното решение гласи следното:

„*Член 1*

Допустимост на исканията

Исканията за увеличаване на целите на МПО IV в областта на тонажа са допустими при следните условия:

1) исканията са били изпратени от държавата-членка преди 31 декември 2001 г. за всеки отделен случай;

2) корабът трябва да бъде редовно регистриран в Регистъра на флота на Общността;

3) съответният кораб трябва да има обща дължина най-малко 15 метра;

4) увеличаването на тонажа трябва да бъде в резултат на извършено или предстоящо модернизиране на главната палуба на вече съществуващ регистриран риболовен кораб, който към момента на започване на модернизирането е най-малко на пет години. Ако даден кораб е изчезнал в морето, увеличаването на тонажа трябва да бъде в резултат на по-големия обем на главната палуба на заместващия кораб в сравнение с кораба, изчезнал в морето;

5) увеличаването на тонажа се обосновава от подобряването на безопасността, мореплаването, хигиената, качеството на продуктите и условията на работа;

6) обемът под главната палуба на променения кораб или на заместващия кораб не трябва да бъде увеличаван.

Исканията за увеличаване на целите на МПО IV в областта на мощността са недопустими.

Член 2

Исканията, които са приети съгласно критериите, посочени в член 1, се описват в приложение I.

Исканията, които са отхвърлени съгласно критериите, посочени в член 1, се описват в приложение II.

Член 3

Адресати на настоящото решение са Кралство Белгия, Ирландия, Кралство Нидерландия, Кралство Швеция и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия.“ [неофициален превод]

12 Списъкът на „отхвърлените искания“, съдържащ се в приложение II към спорното решение, включва исканията на жалбоподателите в настоящото производство относно новите кораби, които следва да заместят съответно MFV „Westward Isle“ (Flaherty), MFV „Menhaden“ (Murphy) и MFV „Golden Rose“ (Ocean Trawlers Ltd), като нито един от тези кораби не е изчезнал в морето.

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

13 Двадесет и тримата жалбоподатели молят Първоинстанционния съд да отмени спорното решение в частта, с която се отхвърлят исканията им за увеличаване на капацитета на корабите им. Всички искания се отнасят до строежа на нови кораби, предназначени да заменят съществуващи кораби, които не са изчезнали в морето. В подкрепа на исканията си жалбоподателите се позовават на липса на компетентност на Комисията, липса на мотиви на решението и нарушаване на принципа на равно третиране.

14 В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд разглежда, на първо място, възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията, с което тя иска да се постанови, че жалбоподателите не са пряко и лично засегнати от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. Първоинстанционният съд отхвърля това възражение, като основните му съображения са, че от една страна, спорното решение трябва да бъде разглеждано като съвкупност от индивидуални решения, всяко от които засяга правното положение на собствениците на изброените в приложенията към решението кораби, включително това на жалбоподателите, които са разграничени от всички останали лица и са индивидуализирани по същия начин, както адресатите на решението, и че от друга страна, спорното решение засяга пряко правното положение на жалбоподателите, без да оставя никакво право на преценка на адресатите си по отношение на задължението им да го изпълнят.

15 Първоинстанционният съд обаче отхвърля като недопустими жалбите на четирима от жалбоподателите в първоинстанционното производство, трима от които са жалбоподатели в настоящото производство. В това отношение в точки 61 и 62 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява следното:

„61 Предвид отговорите на Ирландия на поставените в рамките на процесуално-организационните действия въпроси обаче Първоинстанционният съд повдига служебно въпроса дали четирима от жалбоподателите имат правен интерес от водене на настоящото дело […]. Става въпрос за Thomas Flaherty (T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larry Murphy (T-236/03) и O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03).

62 От тези отговори е видно, че исканията, отправени от четиримата жалбоподатели, се основават на намерението им към онзи момент да построят корабите и да им дадат имената, посочени в приложение II към [спорното] решение. Оказва се обаче, че тези жалбоподатели не са започнали строежа на корабите, така че фактически към датата на [спорното] решение не са били собственици на въпросните кораби. От това следва, че тези жалбоподатели нямат правен интерес. Във всички случаи те не са лично засегнати от [спорното] решение, тъй като въпросните кораби са въображаеми."

16 На второ място Първоинстанционният съд разглежда спорния обхват по отношение на корабите на останалите деветнадесет жалбоподатели в първоинстанционното производство по следния начин:

„105 Следва да се отбележи, че член 4, параграф 2 от Решение 97/413 […] не налага никакво ограничение относно възрастта на кораба, който може да се ползва от увеличаването на капацитета в областта на безопасността. На пръв поглед от текста на тази разпоредба следва, че тя

позволява всяко увеличаване на капацитета, произтичащо от подобрения в областта на безопасността, доколкото това увеличаване не води до увеличаване на риболовното усилие. Ако Съветът беше поискал да изключи новите кораби, той най-вероятно щеше да го уточни […] (вж. в това отношение точка 117, по-долу).

[…]

108 Противно на това, което поддържа Комисията, понятието „подобрения“ в член 4, параграф 2 от Решение 97/113 следва да се разглежда не като отнасящо се до подобрения на конкретен кораб, а като отнасящо се до националния флот. Във връзка с това следва да се посочи по-конкретно, че точка 3.3 от приложението към Решение 98/125 се отнася до „програма за подобряване на безопасността“ на националния флот като цяло.

109 Следва също така да се отчетат целите на Решение 97/413. Всъщност това решение има за цел запазването на рибните запаси във водите на Общността. Съветът обаче отчита „необходимостта да се осигурят възможно най-високи норми за безопасност в риболовния флот на Общността“ (съображение дванадесето). Поради това той включва в горепосоченото решение член 3 (който се отнася до риболовните кораби с обща дължина по-малко от 12 метра с изключение на траулерите) и член 4, параграф 2.

110 Противно на това, което намеква Комисията, за да се гарантира посочената по-горе цел на Решение 97/413, не е необходимо новите кораби да бъдат изключени от режима, установен с член 4, параграф 2 от решението. В това отношение Първоинстанционният съд подчертава, че посочената разпоредба съответства на тази цел, тъй като забранява всяко

увеличаване на риболовното усилие. Комисията, която се позовава на значителни по размер увеличения, които не са обосновани от причини, свързани със безопасността, е могла да разгледа всеки кораб поотделно, за да установи дали има увеличаване на риболовното усилие. Всъщност самата Комисия посочва, че забраната на такова увеличаване цели да се постигне общата цел на Решение 97/413, която е да се намали количеството на рибата, уловена в Общността [...]

[...]

134 С оглед на гореизложеното следва да се постанови, че като е приела в [спорното] решение критерии, които не са предвидени в приложимата към случая правна уредба, Комисията е превишила правомощията си. Поради това първото правно основание трябва да бъде прието и [спорното] решение трябва да бъде отменено, без да е необходимо Първоинстанционният съд да разглежда останалите правни основания."

Жалбите

17 В своите жалби жалбоподателите поддържат, че преценката на Първоинстанционния съд относно допустимостта на жалбите им е опорочена от грешка при прилагане на правото. Те молят Съда да отмени обжалваното съдебно решение в частта, с която се отхвърлят жалбите им и се осъждат да понесат направените от тях съдебни разноски в първоинстанционното производство. Молят Съда също така да отмени спорното решение и да осъди Комисията да заплати както съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство, така и тези по настоящото производство.

18 Комисията моли Съда да отхвърли жалбите като неоснователни и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

Доводи на страните

19 Пред Съда жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд е достигнал до погрешен извод, като е приел, че те нямат правен интерес и не са лично засегнати от спорното решение, поради това че корабите, за които са подадени искания за увеличаване на капацитета, са въображаеми.

20 На първо място жалбоподателите изтъкват, че допустимостта на жалбите им трябва да бъде преценена с оглед на правния им интерес към датата на подаване на искането за увеличаване на капацитета, а не в зависимост от бъдещо и несигурно събитие. Така, преценявайки правния интерес към датата на приемане на спорното решение, Първоинстанционният съд бил приложил погрешен правен критерий.

21 На второ място те твърдят, че от предоставените на Първоинстанционния съд документи става ясно, че както към датата на подаване на жалбите им пред Първоинстанционния съд, така и към датата на приемане на спорното решение, ако се предположи, че последната може да бъде приета за релевантна, те са били действително собственици на корабите, за които Комисията е получила и отхвърлила искане за увеличаване на капацитета. От това следвало, че Първоинстанционният съд е допуснал съществена грешка при преценката на документите, представени в първоинстанционното производство, която съгласно установената съдебна практика би трябвало да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение.

22 На трето място жалбоподателите изтъкват, че в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е установил, че всички искания за увеличаване на капацитета се отнасят до нови кораби, като голяма част от тях са подадени за кораби, чието построяване е запланувано. Това ясно следвало от исканията, подадени до Комисията от тяхно име. Освен това Първоинстанционният съд не бил проверил дали всеки кораб, за който е подадено искане, е построен към

датата на приемане на спорното решение или към датата, на която са подадени жалбите за отмяна, тъй като това обстоятелство не било от значение. Освен това те поддържат, че доколкото Първоинстанционният съд е постановил, че Комисията е длъжна да разгледа исканията за построяване на новите кораби, той трябвало да се произнесе по тези искания съгласно приложимото право. Следователно изводът, че жалбоподателите не са лично засегнати, поради факта че корабите, за които става въпрос, са въображаеми, не бил правно обоснован и бил в противоречие с мотивите на самото обжалвано съдебно решение.

23 Комисията изтъква, че допустимостта на жалбите не може да бъде поставяна в зависимост от бъдещо и несигурно събитие. Първоинстанционният съд обаче не се бил позовал на такова събитие. Напротив, той бил взел предвид безспорния факт, че жалбоподателите не са построили корабите, описани в приложение II към спорното решение. Така според Комисията по никакъв начин не могат да бъдат установени собствениците на тези кораби.

Съображения на Съда

24 Въпросът дали Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е обявил за недопустими подадените пред него жалби, трябва да бъде разгледан въз основа на направената от Първоинстанционния съд преценка на правния интерес на жалбоподателите и на въпроса дали те са били лично засегнати.

По правния интерес

25 Съгласно установената съдебна практика правният интерес на ищеца или жалбоподателя трябва да съществува с оглед на предмета на иска или жалбата

към момента на подаването му/ѝ, тъй като в противен случай същият/същата би бил(а) недопустим(а). Този предмет на спора трябва да продължава да съществува, също както и правният интерес, до обявяването на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество, което предполага искът или жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която го/я е подала (вж. в този смисъл Решение от 24 юни 1986 г. по дело AKZO Chemie и AKZO Chemie UK/Комисия, 53/85, Recueil, стр. 1965, точка 21, както и по аналогия Решение от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo и др./Комисия, C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319, точка 13, Решение от 13 юли 2000 г. по дело Парламент/Richard, C-174/99 P, Recueil, стр. I-6189, точка 33 и Решение от 7 юни 2007 г. по дело Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, Сборник, стр. I-4333, точка 42).

26 От точки 61 и 62 от обжалваното съдебно решение, разгледани във връзка с точка 17 от него, следва, че Първоинстанционният съд отчита качеството на собственици на посочените в приложение II към спорното решение кораби към датата на последното като съществено за установяване на правния интерес на жалбоподателите.

27 Така Първоинстанционният съд изхожда от принципа, че деветнадесетте жалбоподатели, за които имплицитно приема, че вече са построили или са започнали строежа на корабите, за които става въпрос, могат да бъдат считани за собственици на тези кораби към датата на спорното решение и следователно имат правен интерес от отмяната му, докато случаят с останалите четирима жалбоподатели не е такъв. Що се отнася до последните, Първоинстанционният съд установява, че към датата на горепосоченото решение те все още не се били започнали строежа на корабите, посочени в приложение II към него, поради което не са техни собственици. Въз основа на това Първоинстанционният съд заключава, че те нямат правен интерес.

28 В това отношение следва да се припомни, че в настоящия спор се разглежда процедура по издаване на разрешение. За риболовния флот на всяка държава-членка е разрешен определен тонаж и увеличаване на този тонаж може да бъде разрешено с решение от Комисията, ако отговаря на определени критерии. Тези критерии предполагат по-специално, че увеличаването на капацитета от гледна точка на тонажа е резултат от модернизиране на съответните кораби с оглед подобряване на безопасността.

29 Следва също така да се посочи, че пред Първоинстанционния съд не е било и поддържано, че тази процедура изисква необходимите работи да са били извършени или поне започнати преди издаването на разглежданото разрешение. Така от точка 61 от горепосоченото съдебно решение, разгледана във връзка точка 17 от него, следва, че Първоинстанционният съд е повдигнал служебно този въпрос.

30 При разглеждането на горепосочения въпрос обаче Първоинстанционният съд не се позовава на нито една разпоредба от приложимата общностна правна уредба, от която да произтича такова изискване.

31 Освен това в точки 100—134 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, и това не се оспорва в рамките на настоящите жалби, че подобренията в областта на безопасността, които обосновават увеличаване на капацитета от гледна точка на тонажа, могат да са следствие от построяването на заместващ кораб.

32 При тези условия Първоинстанционният съд е пренебрегнал обстоятелството, че всяко лице, което при спазване на приложимите в това отношение норми е поискало увеличаване на капацитета поради подобрения в областта на безопасността, които са следствие от построяването на заместващ кораб, очевидно има интерес да иска отмяна на решение, с което се отказва издаването на съответното разрешение. Вярно е, че този интерес е по-належащ за лицата, които към датата на това решение вече са направили разходи за строежа на кораб, но такъв интерес все пак е налице и за лицата, които все още не са започнали такъв строеж.

33 Всъщност за всички лица, чиито искания са отхвърлени, отмяната на решение на Комисията, с което се отказва да се издаде исканото разрешение, прави отново възможно издаването на разрешение при ново разглеждане на исканията, към което Комисията е длъжна да пристъпи. Когато това издаване стане факт, то предполага, че всички действия, които остава да бъдат извършени, за да се реализира или използва исканото увеличаване на капацитета, могат да бъдат предприети при спазване на евентуално приложимите условия и срокове.

34 Следователно Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 62 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателите нямат правен интерес, поради това че към датата на спорното решение не са били започнали строежа на корабите, посочени в приложение II към него, така че към същата тази дата не са били техни собственици.

35 Следователно трябва да се приеме, че всички жалбоподатели в първоинстанционното производство са имали правен интерес от обжалването на спорното решение.

По въпроса дали жалбоподателите са лично засегнати

36 Най-напред следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда субектите, които не са адресати на дадено решение, биха могли да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223, Решение от 17 януари 1985 г. по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия, 11/82, Recueil, стр. 207, точка 11 и Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Sniace/Комисия, C-260/05 P, Сборник, стр. I-10005, точка 53).

37 За да обяви за недопустими жалбите на четирима жалбоподатели, сред които са жалбоподателите в настоящото производство, Първоинстанционният съд приема също, че последните не са лично засегнати по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. Действително Първоинстанционният съд приема, че всички жалбоподатели в първоинстанционното производство са пряко засегнати от спорното решение и че фактът, че са собственици на корабите, посочени

в приложенията към него, е достатъчен, за да се приеме за установено, че са лично засегнати, но въпреки това провежда разграничение относно жалбоподателите в настоящото производство единствено поради това че техните кораби са „въображаеми“.

38 Както посочва генералният адвокат в точки 31 и 32 от заключението си, понятието „въображаем“ има две възможни значения. Обикновеното значение на това понятие има предвид нещо, което не е реално или чието съществуване е мнимо и което следователно съществува само във въображението. Отнесено към настоящите дела то би означавало, че жалбоподателите в действителност не са искали да заменят първоначално притежаваните от тях кораби с кораби, които имат допълнителен свързан с безопасността капацитет, или че е ставало въпрос само за неопределен проект или за неясна идея без никакви конкретни последици.

39 От точка 62 от обжалваното съдебно решение е видно, че що се отнася до жалбоподателите в настоящето производство, Първоинстанционният съд е заключил, че е налице такъв „въображаем“ характер на корабите им въз основа на това, че същите не са били построени към датата на спорното решение.

40 Вярно е, както поддържа Комисията, че дали един кораб е бил построен е фактически въпрос, който не може да бъде предмет на жалба, освен ако не се установи, че в това отношение Първоинстанционният съд е изопачил фактите. За разлика от това въпросът дали обстоятелството, че кораб, чийто строеж е запланувaн, все още не е построен, означава, че даден жалбоподател не е лично засегнат, е правен въпрос, който може да бъде предмет на жалба.

41 По същите причини като посочените относно правния интерес в точки 25—32 от настоящото решение следва да се установи, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 62 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателите не са лично засегнати, тъй

като към датата на спорното решение не са били започнали строежа на корабите, посочени в приложение II към него, така че към датата на това решение не са били техни собственици. Всъщност, след като са подали индивидуални искания за увеличаване на свързания с безопасността тонаж относно корабите, посочени в гореспоменатото приложение II, е достатъчно да се приеме, че това е обстоятелство, което в съответствие с посочената в точка 36 от настоящото решение съдебна практика може да ги разграничи от всички останали лица и да ги индивидуализира по същия начин, както адресатите на горепосоченото решение.

42 От горепосоченото следва, че обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено в частта, с която се обявяват за недопустими жалбите, подадени от жалбоподателите в настоящото производство.

43 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда, когато жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Първоинстанционния съд. Той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение.

44 Тъй като по настоящето дело фазата на производството го позволява, Съдът следва да се произнесе с окончателно решение по исканията на жалбоподателите за отмяна на спорното решение.

45 Анализът на доказателствата, представени пред Първоинстанционния съд, показва, че след като жалбите, подадени пред него от жалбоподателите в настоящото производство, са приети за допустими, тези жалбоподатели по нищо не се отличават от останалите деветнадесет жалбоподатели, чиито жалби са били обявени за допустими. Всъщност всички жалби са с един и същи предмет и всички жалбоподатели, представлявани от едни и същи адвокати, се позоват на едни и същи правни основания.

46 Що се отнася до изтъкнатото пред Първоинстанционния съд правно основание, което жалбоподателите извеждат от липсата на компетентност на Комисията, поради това че в член 1, параграф 2 от спорното решение тя е приложила критерий, който не е предвиден в приложимите разпоредби на общностното право, следва да се приеме за установено, със същите мотиви като изложените в точки 100—134 от обжалваното съдебно решение, и по-специално в точки 105 и 108—110 от него, че член 4, параграф 2 от Решение 97/113 не налага никакво ограничение относно възрастта на кораба, който може да се ползва от увеличаване на капацитета в областта на безопасността, и че използваното в тази разпоредба понятие „подобрения" не се отнася до подобренията на конкретен кораб, а до подобренията на националния флот. Следователно, за да се гарантира преследваната с това решение цел за запазване на рибните запаси във водите на Общността, не е необходимо новите кораби да бъдат изключени от режима, предвиден в тази разпоредба.

47 При това положение следва да се приеме за установено, че като е приела в спорното решение критерии, които не са предвидени от приложимата в случая правна уредба, Комисията е превишила правомощията си. Следователно това правно основание трябва да бъде прието и без да е необходимо да бъдат разглеждани останалите правни основания, изтъкнати от жалбоподателите в настоящото производство, спорното решение трябва да бъде отменено в частта, отнасяща се до корабите на тези жалбоподатели.

По съдебните разноски

48 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателите в настоящото производство са направили искане за осъждане на Комисията да заплати съдебните разноски, направени от тях в първоинстанционното и в настоящото производство, и последната е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати посочените съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 13 юни 2006 г. по дело Boyle и др./Комисия (T-218/03—T-240/03), от една страна, в частта, с която са отхвърлени като недопустими жалбите на г-н Flaherty, г-н Murphy и дружество Ocean Trawlers Ltd, с които се иска отмяна на Решение 2003/245/ЕО на Комисията от 4 април 2003 г. относно получените от Комисията искания за увеличаване на целите на МПО IV с оглед подобряване на безопасността, мореплаването, хигиената, качеството на продуктите и условията на труд за корабите с обща дължина по-голяма от 12 метра, и от друга страна, в частта, с която жалбоподателите са осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски.

2) Отменя решение 2003/245 в частта, отнасяща се до корабите на г-н Flaherty, г-н Murphy и на дружество Ocean Trawlers Ltd.

3) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски, направени от г-н Flaherty, г-н Murphy и дружество Ocean Trawlers Ltd както в първоинстанционното, така и в настоящото производство.

Подписи